

Историјска посета Патријарха српског г. Порфирија Епархији зворничко-тузланској

Патријарх српски г. Порфирије у Добоју

Христос треба да нам буде на првом месту у животној

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије стигао је 18. августа 2021. године у поподневним часовима у Епархију зворничко-тузланску, у град Добој где је, на празник Преображења Господњег – славе града, служио свету архијерејску Литургију у Храму Светих апостола Петра и Павла. Патријарха Порфирија дочекао је Његово Преосвештенство Епископ зворничко-тузлански г. Фотије са свештенством и многобројним верним народом.

Том приликом служен је свечани чин доксологије којим је началствовао архимандрит Доситеј Хиландарац у молитвеном присуству Преосвећене господе Епископа бачког Иринеја, врањског Пахомија, зворничко-тузланског Фотија, горњокарловачког Герасима, крушевачког Давида и ваљевског Исихија.

„Ово је крај којем ја у потпуности, без остатка, и телом и душом припадам, крај који добро познајем, али не само крајолик, него људи који овде живе јесу у правом смислу део мојих костију и ја сам део тог тела и тих костију. Могао бих данима да причам и описујем своја искуства која су уграђена у моје биће, али све би се то могло описати у једној јединој

речи, а то је љубав коју осјећам према вама, браћо и сестре, и љубав коју од вас осјећам према мојој маленкости, не зато што сам ја важан, него зато што је то љубав ваша за Цркву Христову”, поручио је Патријарх Порфирије.

„Моје срце вечерас, очи Преображења Господњег, испуњено је радошћу из разлога неизмерне љубави Божје. Радостан сам што сам дошао у крајеве одакле потичу и моји корени”, истакао је Патријарх Порфирије који се присетио и детињства и заједничког одрастања са епископ Фотијем. „И од најраније младости, од основне школе, Владика Фотије и моја маленкост заједно смо расли, заједно смо се васпитали и хранили из ризнице наше свете Цркве на Богословском факултету и окончали тај свој живот у свету заједничким новим духовним почетком у свештеној Светоархангелској обители у Ковиљу”, рекао је Патријарх.

„Христос треба да нам буде на првом месту од било чега другог. Кад нам је Бог био на првом месту и све остало, све друго само по себи због нашег поверења у љубав Његову али и због Његове љубави у

Нека мир завлада у нашим животима

Патријарх Порфирије из Добоја
упутио апел реису и кардиналу

Патријарх Порфирије: Айелујем на шакозване елише, айелујем њре свеџа на браћу верске лидере, на реиса Босне и Херцеговине и на кардинала, да заједно све учинимо што је до нас, њре свеџа вером својом у Бога, својом молишвом, а онда и свим што је неопходно из ѡрсџекџиве вере, молишве и љубави, да нам животи буду без ѡрзавица, да нам животи буду са миром у души, са миром у ѡородици, у међусобном разумевању са свима, у ѡраду овоме, у Рејублици Срџској, у Босни и Херцеговини (видео на званичном Патријарховом Инстаграм налоју)

односу на нас и силе и снаге којом нас обасипа, све остало друго је долазило на своје место”, поручио је Патријарх Порфирије и додао да треба говорити Богу о деци много више него деци о Богу:

„То не значи, браћо и сестре, да упућујемо празне речи и да очекујемо да може бити плода. То значи све оно што сам рекао, да нам Бог буде на првом месту. Ми смо православни јеванђељски народ, а то значи да је Јеванђеље наш живот. Хвала вам на љубави и позиву да дођем код вас, али дошао сам заправо у свој дом, као што је и ваш дом пре свега ваше срце, отворено да буде и дом за нас који долазимо и као домаћи и као страни, али исто тако, браћо и сестре, и моје и срца свих нас који долазимо овде су отворена за вас”, рекао је Патријарх.

Патријарашка Литургија поводом славе града Добоја

Патријарх Порфирије служио је на празник Преображења Господњег свету архијерејску Литургију у Цркви Светих апостола Петра и Павла у Добоју. Саслуживали су Њихова Преосвештенства господа Епископи бачки Иринеј, врањски Пахомије, зворничко-тузлански Фотије, горњокарловачки Герасим, крушевачки Давид и ваљевски Исихије, свештенство и свештенмонаштво из више епархија у молитвеном присуству многобројног верног народа. Са благословом Патријарха Порфирија и домаћина, Епископа Фотија, после читања светог Јеванђеља о празнику Преображења Господњег беседио је Владика Иринеј.

Патријарх Порфирије: Наше име је Хришћанин, а презиме Православни

Патријарх српски предводио је после свете архијерејске Литургије свечану литију поводом славе града Добоја. Пошто је освештао славске дарове испред зграде Градске управе, Патријарх Порфирије је благословио окупљени верни народ и произнео беседу.

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Уважени господине члане Председништва Босне и Херцеговине, госпођо председнице Републике Српске, господине председнице Владе Републике Српске, господине градоначелнице града Немањина и Котроманића, града поносног и часног, града Добоја, домаћине данашње славе, браћо архијереји, часни оци, браћо и сестре,

Нека сте благословени и ви и нека је благословен Господ што нас је све створио. Данас смо сви неизмерно радосни, пре свега због тога што слаavimo Преображење Господње. Нема већег повода да се окупимо, нема већег разлога за радост и славу, јер само Преображење Господње јесте слава Божја али и слава људског рода, слава сваког човека. У том празнику открива се садржај и смисао нашег људског постојања, али пре свега открива се воља Божја да свакога дана будемо све бољи људи. Сви смо ми добили неке дарове, таленте, способности. Сваки човек без изузетка је позван да се преображава, да расте у врлини, да расте у добру, а истински раст у добру и врлини могуће је до савршенства довести само онда када смо у заједници са живим Богом, са Господом нашим Христом.

Ми Срби то добро знамо, јер ми знамо ко смо, знамо и одакле смо, а што је најважније знамо и који нам је циљ. Знамо своје порекло и своје корене, знамо шта су нам били оци и праоци и вековима уназад. И ми знамо да је наше име Хришћанин, знамо да је наше презиме Православни. Србин, Православни Хришћанин – то је пуни идентитет, пуна мера, пуно име и презиме којим ми себе познајемо од када знамо за себе. Тим именом и презименом ја Србин, Хришћанин Православни, упознао сам себе управо на овим просторима. Иако знам да сам многим дужан и да највероватније дуг не могу одужити, више него другима дужан сам, браћо и сестре, свима вама

који живите овде на овим просторима од Добоја до Дервенте. Знам вас добро, јер знам своје родитеље, своје стричеве, свога ђеда. Ишао сам у манастир Озрен слушао сам на народни језик, сад то разумем, преведено Јеванђеље, али и више од тога: богослужбени језик Православне Цркве од свога ђеда сам слушао који, сећам се чудно ми је било – а многи то и данас не разумемо, литургијску реч је говорио, а она важи и за данашњи празник: Бога нико никад није видио, само су га воде виђеле. То је права литургијска песма. То је могао знати само неко чије је име и презиме Хришћанин Православни. Дакле, дужан сам, браћо и сестре, више овоме крају него другоме, а најрадије бих са вама запевао уз шаргију и заиграо коло у славу Божју! Јер у тој песми и у том колу уткано је Јеванђеље Христово. То је израз заједнице, то је израз јединства. Јеванђеље Христово, вера у Христа је оно што нас чини да јесмо једно. Вера је оно на чему градиме међусобно поверење. Вера је оно што нас чини да знамо да нас Бог воли, што нас чини да знамо да Бог јесте, али да управо зато што Бог јесте да јесмо и ми. Вера је православна обликовала од Светога Саве наш народ, обликовала његов идентитет, идентитет који је Христов, идентитет који има Христов печат, идентитет који се пројављује кроз живот по Јеванђељу. Зато чињеница да јесмо православни хришћани јесте позив на велику одговорност. Дата нам је пуноћа истине, истина вере у Бога, али и позив да том истином живимо по свим правилима Јеванђеља. Говорио сам много пута и поновићу, једно је питање које свако од нас себи може да постави и треба да постави: да ли је заиста достојан свога имена и презимена? Да ли је достојан чињенице да је православни хришћанин? Да ли ми, једном речју, верујемо у Бога, који је распет и васкрсао, пре тога се преобразио, а потом узнео и на небо, који нам се открио као Бог љубави, љубави која је описана у две јеванђељске заповести: Воли Господа Бога читавим својим бићем и ближњег свога као самога себе? Дакле, да ли смо хришћани и да ли је реч Божја за нас меродавна или није? Од одговора на то питање зависиће и наш живот, наш систем вредности.

Дужан сам мом крају и свима вама, браћо и сестре! Имам вас у срцу, непрестано се молим Богу за вас, али молим и вас да се молите за мене, јер ја сам овде заиста свој међу својима. Не могу да вам опишем колика је радост у Духу Светоме данас испунила моју душу што сам као поглавар Српске Православне Цркве прву своју посету Републици Српској и Босни и Херцеговини учинио управо овде, граду Добоју, поносном и часном граду, рекао сам већ, Немањића и Котроманића, али и свих других светитеља и угодника Божјих од Светога Саве па до данас, који су живели по светињама овде око Добоја, од Озрена, па до храма посвећеног Светим апостолима Петру и Павлу. Радост и благослов је велики што заиста после осамдесет и три године када је освећен Храм Светих апостола Петра и Павла до-

ИЗ ЖИВОТА ЦРКВЕ

Патријарх Порфирије њреко „Привредника” ѿомаже стипендије у Хрватској – Његова Светост је донирао Српском привредном друштву „Привредник” из Загребa средства довољна за десет годишњих студентских стипендија. Једна од најстаријих организација Срба у Хрватској, Српско привредно друштво „Привредник” из Загребa, у протеклој школској/академској години стипендирао је укупно 80 талентованих ученика и студената из свих крајева Хрватске, понајвише из запуштених и економски неразвијених крајева.

Уочи почетка нове школске/академске године, како су саопштили из „Привредника”, као и до сада интензивно се прикупљају средства за стипендирање даровитих ученика и студената слабијих материјалних могућности. Годишња стипендија за једног ученика износи 5.000 куна (око 700 евра) и 10.000 куна (око 1.300 евра) за студента.

Ове године у сврху прикупљања средстава за стипендирање „Привредник” је покренуо и јавну кампању „Ослонац младима” у коју су се укључиле познате јавне личности (Момчило Бајагић Бајага, Горан Богдан, Воја Брајовић, Светлана Бојковић, Ида Престер и Никола Пејаковић). Сви они позивају добре људе који препознају значај образовања и улагања у младе људе да помогну „Привреднику” у тој важној добротворној мисији.

„Данас с великим поносом и са захвалношћу истичемо да је први ‘ослонац младима’ својом личном донацијом постао Патријарх српски Порфирије. У овој академској години Његова Светост ће путем Привредниковог фонда „Владимир Матијевић” школовати чак десеторо одличних студената са различитих факултета и из различитих крајева Хрватске. Он је и за време свог службовања у Загребу, као Митрополит загребачко-љубљански, увек подржавао и помагао наш рад и наше стипендисте, а то, ево, наставља и с највишег трона у Српској Православној Цркви, знајући да тиме не само да помаже бројне младе људе и њихове обитељи већ даје и пример многим широм света да је даривање благослов који се вишеструко враћа појединцу и заједници”, наводи се у саопштењу.

„‘Привредник’ је друштво које је традиционално, од свог оснивања у Загребу 1897. године, било везано за Цркву. Стога смо посебно радосни да Патријарх препознаје нашу мисију и охрабрити ћемо наставити да устрајемо у нашем раду, а то је помагање младих људи да се школују и да, знајући ко им је пружио подршку, сачувају и свој културни и национални идентитет и буду на корист и понос свог народа и своје земље”, закључили су из управе „Привредника”.

Извор: p-portal.net

лазим после великог поглавара, великог оца Цркве, патријарха Гаврила Дожића, који је рођен и поникао у часној, дивној и Богом благословеној Црној Гори, која је такође обележена именом Христовим. Али речи ћу да сам сигуран да није случајно што је овај храм посвећен апостолима Петру и Павлу. У слици те двојице првоврховних апостола осликава се порука Јеванђеља, задатак и циљ свакога од нас. Ми сви добро знамо да су они, по правилу, насликани заједно, у загрљају. Исто тако, из Јеванђеља знате да су били веома различити, имали различите таленте, способности, дарове, потекли из различитих социјалних слојева, по образовању различити. Један веома учен и образован, други неук. Штавише било је и неслагања међу њима. Замислите и свети апостоли се нису слагали, имали су другачије ставове по неким питањима, сукобљавали се, свађали се. Али, важније је то што су, у ономе што је било важно за све, за њих двојицу и за све људе, и то од минимума достојанства сваког човека па све до пуноће живота која је дата у Христу, кроз Христа у вери и јединству, у љубави Божјој постајали су потпуно јединствени и превазилазили сукобе и неспоразуме. Треба ли нам друга порука, браћо и сестре, данас. И немојте мислити да најпре имам на уму политичке констелације снага и политичке контексте. Има ли веће потребе од тога да смо једно и јединствено у себи. Сваки од нас у себи је подељен, распоућен. Колико смо само шизофрени, то је због тога што нисмо вером утемељени на Христу. Говоримо о миру, може ли га бити без мира Божјег? Ми, православни хришћани, Срби православни, знамо да то није могуће.

У доба Светог Саве подељена браћа – ко их је мирио? Мирио их је светитељ Божји, Свети Сава. Како? Мирио их је Христом. И ми свако у себи појединачно бићемо хармонични и јединствени ако смо вером везани за Христа. Ако је Христос на првом месту у нашем животу све остало ће бити на свом месту. Као када имамо проблем а кичмом, па поправимо један главни пршљен а све остало само се по себи усклади. А породица? Знате то боље него ја, колико несклада и неслагања, па сукоба све до развода, чак и до насиља у породицама. Зашто је то тако? Зато

што Христос и његова заповест нам нису на првом месту. Зар не каже Господ мушкарцу: Мужу да волиш своју жену као што Христос воли Цркву. Знамо како Христос воли Цркву. А жени да се боји мужа – тај страх није психолошки страх, није застрашеност. То је љубав, позив на љубав, на свецело предавање мужу. А онда даље, комшије, рођаци, па тако редом, свугде само поделе, па доћи ћемо и до самог подељеног друштва и до подељене државе. У добру, у врлини, у ономе што је неопходно да очувамо себе и свој идентитет, своје име и презиме, име Србина које је Хришћанин Православни. Није то могуће ако надвладава егоизам, себичност, ако имамо потребу за тријумфализмом. То је могуће смиреном вером у Христа. Уколико смо на високу позицију постављени, имамо част наравно, али тада је неупоредиво већа наша одговорност. И ту треба показати смиреност и поверење у Бога, треба слушати другог, уважити његов став и његово мишљење и онда у јединству чувати оно што је честито, што је вредно, оно што је своје и што је свето. А да би се то могло сачувати неопходно је познавати своје и живети својим, и неопходно је своје не продати и не издати ни по коју цену. Зашто? Зато што само када знамо ко смо и шта је наше, искључиво и само тада бићемо способни да поштујемо другачије, што не значи да је и туђе зато што је другачије, јер све људско припада свима уколико је врлинско и добро. Потребно је, браћо и сестре, да на вери, на Христу, на искуству својих предака у духу апостола Петра и Павла, у духу храма који је по промислу своме Господ посадио у срце овога града, увек надвлада мир, љубав, поверење. То није увек могуће само нашим обичним људским силама и снагама, али могуће је кад смо са Христом, када смо утемељени на Христу.

У дигресији само да кажем: пандемија, страх, бжимо једни од других. Па шта сте мислили господо, ви из белог света, који сте исцалили душу природи, творевини, који видите творевину Божју искључиво и само као извор свога богаћења и није вам доста, па хоћете и свемир и космос да учините извором свога задовољстава! Природа је дата да је поштујемо! Памтим како су ме моји покојни ђед и баба учили, а

ми деца поштовали, да водимо рачуна о свој природи. Баш онако као што, браћо и сестре, сигуран сам ви овде поштујете оно што је од Бога дато. Природа се свети. Неће она да да трпи да само узимамо од ње, да вршимо насиље над њом.

У духу љубави и разумевања различитих дарова, као што су се разумели апостоли Петар и Павле, мир је потребнији више него ишта читавом свету. Ако се измиримо са Богом мирићемо се са собом, са другим људима, али и са природом. На овим просторима је било много неспоразума, много крви, многе су мајке заплакале. Суза сваке мајке има једнаку вредност пред лицем Божјим, а ја знам да обични људи имају потребу за нормалним животом, имају потребу за разумевањем. Нека свако буде оно што јесте, да се свако моли Богу на свој начин, али свако да поштује онога другог.

И сада ћу рећи вама овде сабранима, браћи православним хришћанима Србима, али и браћи Бошњацима муслиманима и браћи Хрватима католицима. Имамо ми вековно искуство заједничког живота, добро се познајемо. Нису нама потребни из далека, са разних страна, најчешће самозвани, миротворци. Не кажем да међу њима нема и искрених миротворца. Али међу њима има и оних који не разумеју наш концепт живота, не разумеју наше међусобне односе, не разумеју наш идентитет. Али, нећу доказивати, има и оних који имају своје интересе са чијим интересима се наши интереси и интереси мира не поклапају. Интереси наши јесу да свако буде оно што јесте: ако је православни хришћанин Србин – да то буде и јесте, ако је Бошњак муслиман – да то буде и заиста јесте, ако је Хрват католик – да то јесте и остане, али да ми имајући искуство заједничког живота, међусобног поштовања, искуство комшија, искуство родбинских преплитања, искуства заједничке економије и културолошких међусобних утицаја, да предупредимо сваког да нам намеће своје концепте и начине живота и мирења. Да, слажем се, можда понекад јесте потребан медијатор, посредник, али не и онај који је искључив и који нас смешта у своје контексте и концепте, у семантичке логоре. Такав измишља дефиниције за једне да би били против других, а сутра ће дефиниције за друге да би први били против првих, како се ми не бисмо међусобно разумевали и слагали једни са другима у мери којој је то могуће. Многима наши неспоразуми одговарају. Е, нећемо, браћо и сестре, да пристанемо на то да ми неко каже: Ко си ти? Нећемо да један народ који вековима живи на овим просторима са другим народом дозвољава да му неко други говори ко је други народ, ко је његов комшија на којег је вековима упућен. Радост је велика, браћо и сестре, а одужио сам, немам прилике свакога дана да будем са вама. Опростите на томе, на изливу ове радости али и из срца искрених речи, речи опомене.

Ја ћу се молити за мир међу свим људима, најпре на овим просторима, у Добоју, у Републици Српској, у Босни и Херцеговини, али и у читавом региону. И

учинићу све што је до мене, заједно са својом браћом архијерејима, да ми будемо оно што јесмо, да своје име и презиме српско, Православни Хришћанин, не само са поносом носимо као амблем него да га сведочимо својим животом и врлинама, својом љубављу према свима. Апелујем на такозване елите, јер имам то право, апелујем пре свега на колеге, на браћу ако хоћете, такозване верске лидере, на реиса Босне и Херцеговине и на кардинала, да заједно учинимо све што је до нас, пре свега вером својом у Бога, својом молитвом, а онда и свим што је неопходно из перспективе вере, молитве и љубави, да нам животи буду без трзавица, да нам животи буду са миром у души, са миром у породици, у међусобном разумевању са свима, у граду овоме, у Републици Српској, у Босни и Херцеговини.

Апелујем и на силе овога света да знају да никоме сила није дата сама од себе него од Бога, да је таква сила пролазна, те да у најмању руку поштују правила која су сами поставили овде. Не како кад одговара, час овако час онако. Тиме ће показати да су веродостојни, тиме ће показати да имају жељу да упознају људе са ових простора и да буду добронамерни медијатори, а не они који намећу те семантичке логоре и калупе у које, најчешће не да нећемо него чак и када бисмо хтели не можемо да се сместимо.

Нека је благословен данашњи дан! Сигуран сам да неће проћи много времена да се опет нађемо у Добоју, у Дервенти, у Бањалуци, и у Сарајеву, и у Тешњу, где имам добре пријатеље. Међусобно се називамо браћом, а ради се о људима који су заиста активни муслимани. И да ћемо долазити у све градове, најпре Републике Српске, за коју знамо да је гарант вашег мира и постојања, а поновићу речи многих, верујем у њих, гарант суживота, мира и међусобног разумевања свих људи и народа овде у Босни и Херцеговини.

Нека Преображени Господ, који је заправо преобразио могућности и капацитете које су апостоли имали да спознају Бога, да и ми благодаћу Божјом и Његовим Преображењем будемо преобразени у себи и изнутра, да преобразимо своје срце да можемо видети Бога, да растемо у добру, да растемо у врлини; да будемо потпора и подршка једни другима и онда када се не слажемо, да будемо спремни да праштамо једни другима међусобно али и свима, али и не само то, него да и по Јеванђељу тражимо опроштај и да праштамо ако је то предуслов заједничарења и успостављања комуникације.

Нека би нас Господ изнутра обасјао, донео мир вама овде сабранима и свима који из оправданих или неоправданих разлога нису овде. Нека би благословио све људе добре воље а оне који нису добре воље у односу на друге, па и у односу на нас, да их одобривољи како бисмо онда сви могли да славимо Њега Једнога у Тројници Бога преображеног Господа Исуса Христа, Спаситеља Нашег, Његовог беспочетног Оца и Духа Светога сада и увек и у векове векова, амин! ■■